

...nina pridelna v gozduh. Posamezna številka 30 par. izhaja mesečno.

LUČKA

VERSKI LIST
ZA MLAČINO

✱

1939-40

✱

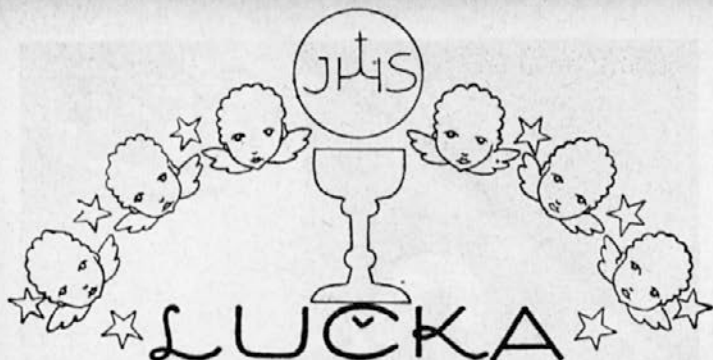
Navodilo

za izpolnjevanje „Jezusovih dni“.*

Na levi so vprašanja, ki ti jih stavi tvoja vest. Na ta vprašanja vsak večer odkritosrčno odgovori! Proti desni so prazna okenca za vsak dan v mesecu. Če moreš odgovoriti na vprašanje z »da«, naredi v okence istega dne križec! Ako pa bi moral odgovoriti z »ne«, napiši ničlo! Jezus bo tvojega prizadevanja vesel in te bo blagoslovil. Kdor dejansko ne more iti k sv. maši ali sv. obhajilu ali Jezusa obiskati, pa bi to rad storil, naj napiše v okence črko »ž«, kar pomeni, da je obudil željo.

Kristus, kraljuj!
Kristus, zmaguj!
V hostiji sveti
nam gospoduj!

* Obrazec za »Jezusove dneve« najdeš na predzadnji strani ovitka.

LETO V.

APRIL 1940

Štev. 8

Kaj pa tvoj oltarček?

Dragi bratci in sestre! Mesec za mesecem vas »Lučka« z »Jezusovimi dnevi« spominja na vaše vsakdanje dolžnosti: na jutranjo in večerno molitev, na sv. mašo, na obisk Sv. R. Telesa. Kadar prideš v cerkev, zagledaš oltarje, pred katerimi pobožni ljudje molijo in se zaupno priporočajo zdaj ljubemu Jezusu v tabernaklju, zdaj Materi božji, sv. Jožefu in drugim svetnikom. Kako lepo bi bilo, če bi tudi vsi Lučkarji in Lučkarice imeli doma oltarček, pred katerim bi opravljali svoje vsakdanje molitve. Ko je bil Ivan Jansen, slavni zgodovinar, še majhen, mu je mati kupila majhen cinast kelih, belo mašno obleko in lesene svečnike. Vsak dan je nato Ivanček opravljal svojo jutranjo in večerno molitev pred oltarčkom in bral svojo »mašo«. Ali bi ga ne hotel posnemati tudi ti? Morda že imaš hišni oltarček, ki ga kinčaš ob večjih, posebno Marijinih praznikih. O le poklekni predenj vsak dan, skleni pobožno roke, pa opravi jutranjo in večerno molitev. Morda znaš še kako lepo Marijino pesem. Dobro, dvigni svoj glas in zapoj v čast nebeški Kraljici! Kako se bo Jezus veselil nad teboj; saj boš vsej družini v spodbudo.

Bil je soparen poletni večer. Uboga selska družina je pravkar zaužila večerjo: močnato juho in košček črnega kruha. »Kje pa je oče?« vpraša Karelček. »Molimo za njegovo spreobrnjenje!« Materine

Nabrala sem cvetja za svoj hišni oltarček.

rosne oči so razodele njeno srčno bol; njen mož se je že pred nekaj tedni vdal pogubnemu pijančevanju. Skoraj vsak večer, včasih že pred večerjo, je zapustil dom in se vrnil šele pozno v noč, besen kot ris. A nočoj se vrača prej kot navadno. Ko se približa stanovanju, sliši skozi odprto okno jasno zveneče glasove svojih otrok, ki prosijo Jezusa za njegovo spreobrnjenje. Tiho stoji pod oknom in posluša. Ko otroci

odmolijo, stopi v sobo, objame svojo ženo in pritisne otroke na srce. Zjoka se in vzklikne: »Otroci, vaša molitev me je rešila!« Tisti večer se je mož spreobrn timer. Ostajal je od tedaj vedno doma in je rad molil s svojo družino pred hišnim oltarčkom večerno molitev.

*

Morda imaš doma tudi ti prav lep oltarček. Če hočeš, da bo tvoj oltarček v blagoslov tebi in tvojim dragim domačim, tedaj ne pozabi poklekniti predenj zjutraj in zvečer in opraviti tam kratko in pobožno molitev.

P. Marko Fišer.

Predragi Lučkarji!

Ker ste tako pridno opravljali Jezusove dneve meseca februarja za spreobrn timerje Bengalcev, Vam pošilja misijonski striček iz Ljubljane lepo dogodbico, ki jo je poslal iz Indije misijonar Poderžaj. Ko bomo prejeli Vaše Jezusove dneve, bomo sporočili v »Lučki« in bengalskim misijonarjem, kaj ste storili za zapuščene pogane v Indiji.

Jezušček je prišel ponj.

Oče Tomaž je misijonar v kraju, kjer se stekata indijski reki Pravara in Nula. Lanski božič je moral na dan sv. Janeza Ev. že zgodaj zjutraj za ves dan iz vasi ven na pot v džunglo. Že je hotel zakleniti vrata misijonske postaje, ko se na pragu prikaže vaški starešina. Z eno roko se je opiral na palico, v drugi je vodil drobnega otročiča. Prišla sta brez dvoma v prav nerodnem času. A misijonar mora biti potrpežljiv. Starešina zamrmra nekaj v pozdrav, se počasi približa, nadušljivo zakašlja in se nazadnje skoraj sesede na tla. Nato potegne otroka k sebi in mu reče: »Dragec, vidiš, to je sahib (gospod), to je njegovo stanovanje, tam zadaj pa cerkev. Zdaj veš vse! Ha? Si zdaj zadovoljen?« — »Kaj bi rada?« mu misijonar poseže v besedo. »Mudi se mi. Pravkar sem hotel iti zdoma!« — »Ha! Takoj! Veš, oče, jaz prav za prav ničesar ne potrebujem,« odgovori stavec. »Tale moj vnuk pa je na vsak način želel videti sahiba in cerkev. Na vaš veliki praznik ga je stara

mati prinesla sem, da vidi podobe, kipe in cerkev. Danes zjutraj pa se je že navsezgodaj zbudil in je najprej hotel sem. Ni se dal potolažiti. Ker so vse žene pri delu, sem ga sam pripeljal. Kaj pa naj sicer storim z otrokom, ki je moj edini vnuk.« — »Dobro, oglejta si cerkev. Samo govoriti in ropotati ne smeta. Jaz moram na pot.«

Misijonar se obrne, zaklene sobo in jo udari na pot. Ni bil še daleč, ko se naenkrat naravnost iz cerkve razlegajo čudni glasovi: otrok kriči kot za stavo, starec renči. Ne kaže drugega, treba bo zapoditi neljuba gosta! Komaj misijonar prestopi cerkveni prag, mu že stari pogan zavpije naproti: »Vnuk bi Dete rad vzel v roke. Dopovedoval sem mu, da ne sme, pa ne mara poslušati. Kaj praviš na to? Daj, pusti mu ga za nekaj časa!« — »O ne! To je kip božjega Deteta. Tegale pa lahko vzame,« ponudi misijonar otroku pastirja, ki ga je dolgoletna služba v jaslicah stala že cel nos in eno roko. Vnuček pastirja prezirljivo odrine. Ni hotel pogledati ne ovčic, ne vola, niti oslička. Hotel je le Dete iz jaslí. »Pridi, dal ti bom lepo piščalko.« — »Ne maram piščalke.« — »Veš, mali,« odvrne misijonar, »to je Jezus, ki je Bog; ni igračka!« — »Jezusa, ki je Bog, hočem,« je zaihtel.

Oče Tomaž si ni več vedel pomagati. Časa ni imel, že predolgo so motili vstale vernike v cerkvi. Kratkoterminalo zgrabi otročička in ga postavi pred cerkvena vrata. Otrok se je branil in vpil, pa ni nič pomagalo. Preplašen je starec prisopihal za njima...

Istega dne zvečer se je oče Tomaž vrnil domov. Utrujen sklene, da bo drugo jutro vstal pol ure kasneje. Bilo pa je še popolnoma temno, ko ga zbudi močno trkanje na vrata. »Kdo neki je tako zgoden?« Že je hotel k vratom, ko se nekdo oglasi pod oknom. Oče Tomaž odpre okno, spodaj je stal stari pogan s sitnim vnučkom v naročju. »Kaj pa bi rada tako zgodaj?« vpraša misijonar začuden. »Moj vnuk...« — »Pojdita domov, pa malo kasneje pridita!« — »Oče, zadeva je resna. Ožgal se je. Pridi ven in poglej!« Misijonar prižge petrolejko in pokliče starca noter. Otrok je bil strašno opečen po vsem telesu. »Kako pa se je to vendar moglo zgoditi?« vpraša misijonar in nemudoma začne mešati vazelin z oljem, da namaže revčka. »Z žveplenkami se je igral, pa se mu je ena vnela in mu obleko zažgala.« — »Zakaj pa ste mu jo dali?« — »Moj edini vnuk je! Kako bi mu vendar mogel kaj odreči.« — »Nesi ga takoj k zdravniku, je zelo nevarno,« reče misijonar, vedoč, da stari tega ne bo storil. Kmalu je videl, da tudi ni potrebno. Tudi zdravnik bi nič več ne opravil: otrok je bil v zadnjih zdihljajih. Brž si orosi prste z vodo in otročička krsti. Starec najbrž ni nič opazil, pa je rekel: »Če bo še živel, ga bom dal k vam: lahko napravite iz njega spokornika kot si ti.« Nato ga je pritisknil k sebi in je spet spregovoril: »Če bo umrl, naj umrje tukaj. Vedno je hotel biti tu.« V tem hipu otroček odpre oči in zaprosi: »Kje je Dete? Jaz bi rad Dete!« — »Oče, daj mu Detece v roke,« je pro-

sil tudi starec, »poglej ga, umira...« V trenutku je bil misijonar v cerkvi in nazaj z Jezuščkovim kipom iz jaslic. Sočutno ga stisne otroku med opečeni rokci in reče: »To Detece je Jezus, Sin božji. Poljubi mu noge in mi ga daj nazaj, ker ga moram spet nesti v cerkev, kjer je vedno.« A otročiček se ga je trdno oklenil; odkimal je in je komaj slišno šepnil: »Jaz hočem Detece za vedno!« Misijonar je popustil; kako bi tudi mogel odreči umirajočemu.

Otrok je zatisnil očesci in zadremal. Ko so ga čez nekaj časa skušali zbuditi, ni več šlo: Jezušček je prišel ponj. Bilo je prav na praznik Nedolžnih otročičev. Ti so novega tovariša veličastno sprejeli ter ga s cvetjem in palmami ovenčali. Vsi skupaj so zdaj z Jezuščkom za vedno!

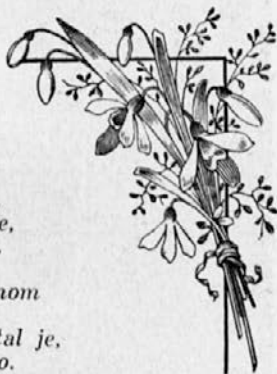
*Stanko Poderžaj D. J.,
bengalski misijonar.*

Prelec Jana:

Vstajenje.

*Zvonček snežnobeli
iz zemlje je priklikl.
Kristusu, ki vstal je,
na čast je zazvonil.*

*Trobentica pod grmom
zapiska prav lepo,
naj Kristusu, ki vstal je,
vsa čast in slava bo.*

P. Krizostom:

Pesem zate.

*V tvojem srcu je zvezda blesteča
— sveta vera.
V tvojem srcu je lilija dehteča
— sveta čistost.
V tvojem srcu je velika sreča
— Jezus, tvoj Bog.*

*Čuvaj svojo zvezdo,
da ne umre.
Čuvaj svojo lilijo,
da ti je satan ne stre.
Čuvaj srečo svojega srca:
v duši nosi Jezusa-Boga!*

Vera v Jezusa-Boga
je zvezda tvojega srca.

Janez Veider:

Mali junak Tonček.

Tonček je naredil trdni sklep, da postane svet. Zato se je odpovedal vsem sladkarijam potem, ko mu jih je zdravnik prepovedal. Tudi če so mu jih ponujali, jih ni sprejel. Podobno se je mali junak spraval tudi nad druge svoje otroške slabosti. Nekoč dečko pregleduje svoj slikani katekizem. Pa ga zapazi mamica, da joka. Na nje-
no začudeno vprašanje odgo-
vori, da joka zaradi nevoščljivi-
vosti, ki jo ima, pa bi se je rad
znebil. »Ne klepetaj neumno-
sti,« mu pravi mama. »Ti pa
nevoščljivost! Še nikdar nisem
kaj takega opazila.« Malček
pa je obstal pri svoji trditvi: »Saj mi ne vidiš v srce,«
je dejal spet s solzami v očeh. Mama ga pouči, da to
ni nevoščljivost, temveč nekoliko nevolje, če ima drug
več kot on. »Veš, mama, zlasti sem nevoščljiv, če imajo
druge mame več kot ti. Takrat bi bil jaz sam neizmerno
rad bogat, da bi imela ti vsega največ in najlepšega.«
Mama se nasmehne: »No vidiš, da to ni nevoščljivost.«
»Pa bom le vsak dan prosil Jezuščka, da mi to napako
odvzame in da bom z vsem zadovoljen.« Kmalu nato
spet pregleduje svoj katekizem. Pri poglavitnih grehih
se spomni, da je lakomen. D drugega glavnega greha
nima več. Tudi nevoščljivosti nima več. Pa je pripo-
vedoval mami, kako bo pridno delal, da bo zaslužil
zase in za mamo. Toda spet se je izkazalo, da je bila
njegova lakomnost vse kaj drugega kot greh. Brihtna
glavica je le vedno premišljevala, kaj lepega bi mogel
za mamico kupiti. Pa je vedel: čim več denarja bom
imel, lepšo reč bom mogel mami kupiti. Navsezadnje
pa je njegovo srcece prihranke darovalo revežem in
misijonom. Mama pa je bila s tem tudi najbolj zado-
voljna. Tudi za cerkev je rad dal. Tako so ga morali
včasih celo zadrževati, da ne bi razdal vsega naenkrat.

Nekoč so bili na Marijini božji poti. Ko se vračajo, srečajo starega moža in ženo, ki prosita miloščine. Pa samo teta Katarina je imela denar pri sebi in je dala vbogajme. Tonček je bil potrtn in je rekel ubožcema: »V nedeljo pridemo zopet. Pridita tudi vidva. Pa bosta jedla in tudi vbogajme bosta dobila.« V nedeljo pa starčkov kar ni bilo videti. Ves nemiren hodi Tonček gledat, če vendar že prihajata. Stara mati ga vpraša, kaj vedno hodi gledat. Pa ji pove, da je dva siromaka na kosilo povabil. Prestrašijo se, da ne bo morda zadosti kosila. Saj nihče ni vedel za to povabilo. Tonček jih potolaži: »Bom že sam zanju skrbel. Jaz itak ne jem vsega.« Končno sta starčka res prišla. S kakšnim veseljem jih je deček sprejel. Kako se je že bal, da jih ne bo. Vedno je bil pri njih in jim je stregel. Čim bolj sta jedla, bolj je bil vesel. Tudi na obljubljeni dar ni pozabil. Z največjim zanimanjem je poslušal, ko sta mu pripovedovala, da imata v Ameriki dva sinova, pa se žal za starše prav nič ne brigata. Tonček jih tolaži: »Nič ne marajta, saj jaz vaju ne bom pozabil.« Ko sta odšla, je deček rekel: »Meni pa se sinova še bolj smilita kot starši. Kako bosta mogla priti v nebesa, če pa za starše ne skrbita. Zato bom zanju molil, da se spreobrneta.«

Ažmanov:

Franckova prošnja.

*Sonce še tam
za Grmado se skriva.
A v Franckovem srcu
že Jezus počiva.*

*Duša vsa čista
mu polna je sreče.
Zveličarja moli
in prosi goreče:*

*»Vsak dan, o Jezus,
se združiš z menoj;
daj milost mi kdaj,
da duhovnik bom tvoj!«*

Škrat Cmeruh.

(Piše urednik.)

Naslednjega dne je bila v šolskem poslopju za deklice otroškega vrtca prva vaja za proslavo materinskega dneva. Tudi Jerica in njena sestra sta prišli v šolo. Gospodična je pričela deliti zastavice, s katerimi naj bi otroci rajali. Vse deklice so željno stegovalle svoje ročice proti gospodični in prosile: »Gospodična, meni, meni...« Le Jerica ni stegnila svojih rok, ampak je celo Katrico prijela za visoko dvignjeni ročici in ji zašepetala: »Katrica, ne nadleguj gospodične! Mamica mi je dejala, da je samo to dobro, kar odredi gospodična. Ubogati jo morava, da naju bo Jezus zares vesel.« Stopili sta nekoliko iz vrste in čakali. Gospodična je razdelila prav vse zastavice. Ko je opazila Jerico in Katrico, kako mirno čakate, je stopila k njima in jima dejala: »Ker sta bili tako ubogljivi, bosta smeli nastopiti pri glavni predstavi.«

Kako sta bili deklici tega veseli. Mirno sta gledali, kako je gospodična vadila otroke rajati z zastavicami, dokler ni prišla vrsta tudi na nji sami.

Škrat Cmeruh je medtem pod streho spal. Prilezel je iz svojega brloga ravno tedaj, ko je pripeljala gospodična Jerico zopet domov in je mamici na vso moč hvalila potrpežljivost in ubogljivost deklice.

Cmeruh se je ogorčeno pograbil za koničasti nos, pokazal proti Jerici svoj mesnati jezik in jo odkuril nazaj na podstrešje.

Nova sestra.

»Kukuc!« veselo vzklikne.

Dlaka je nevoljno poskočil in se umaknil, Nika pa vsa iz sebe planila pokonci in mu stekla naproti, saj je ubožica doslej mislila, da bo morala ves dan biti sama.

»Veš,« ji razloži Jurče, »naredil sem se bolnega, da sem mogel ostati doma. Samo bojim se, da me Bog za moje laži ne bi kaznoval.«

»Morda si si pa zares kaj naredil?«

»Oh, kje? Tebi hočem delati družčino.«

»Joj, kako bo lepo!«

»Razkazal ti bom našo hišo. Micke ni doma, Lenka bo kuhala kosilo in takrat se nikoli ne gane od štedilnika, stric pa ždi v knjižnici in piše. Torej naju nihče ne bo videl.«

Res se kmalu previdno podasta na nevarno pot. Po prstih stopata in prideta najprej v pritličje, kjer si ogledata obednico. Nika vidi, kje imajo sedeže njeni trije »očetje«, kje stric in kje mama, kadar je doma. Tudi v sprejemnico gresta in Nika si ogleda zofo, kjer je prej prestolovala njena lepa punčka.

V prvem nadstropju hodita še bolj tiho in previdno. Tu Jurče razkaže otroško sobo, kjer se igrajo in učijo. Potem pa gresta še v mamino sobo, kjer je naslanjač in mizica. Semkaj prihajajo mameci praviti svoje težave in prošnje.

»Ali vas kdaj krega?«

»O, včasih tudi. Pa mama je tako dobra in tako hudo ji je, če kdaj nismo pridni, da se rajši zelo potrudimo, samo da bi bila z nami zadovoljna.«

Spet prideta na hodnik. Tu Jurče pokaže s prstom na neka vrata in pošepeta: »Knjižnica.«

A nesreča nikoli ne počiva. Prav tedaj se namreč vrata odpro in na hodnik stopi — stric!

Otroka od strahu kar otrpneta in se stisneta k steni. Kaj bo pa zdaj?

Stric ima naočnike na čelu, z očmi pa ves zaskrbljen strmi nekam predse.

»Jurče!« reče, a že opazi tudi Niko.

»Kdo je pa ta?«

»Nikica.«

»A tako? Prav, prav.«

Takoj pa je spet pri svojih skrbih:

»Jurče! Micka je pri pospravljanju nekam založila nek važen papir. Kje je Micka?«

»Šla je na izlet v Vilinji gozd.«

»Tako, tako, škoda. No, mi pa vidva pridita pomagat, da list najdemo!«

Oba gresta za stricem v knjižnico, kjer so po vseh stolih in mizah ležale odprte debele knjige.

»Ne tam, ne tam!« zavpije stric, ko se Jurče približa njegovi pisalni mizi. »Iščita po kotih, po stoli, policah, samo ne tukaj! List je rumen.«

Iščejo in iščejo, vse zaman. A list je le bil prav na pisalni mizi. Nika je zagledala, da nekaj rumenega moli izpod pивnika in plaho vprašala, ali ni morda ta pravi.

Stric od radosti vzklikne:

»Da, da, pravi je. Si že pridna, punčka.«

In usede se k mizi, vzame rumeni list v roke, naočnike porine na oči, se zatopi v branje in spet na ves svet pozabi.

Otroka se po tihem izmuzneta iz knjižnice in prav tako tiho splazita na podstrešje. To nevarno srečanje je oba hudo pretreslo.

»Samo da bi stric nate pozabil, kakor pozabi toliko drugih reči! Skrbi pa me, da morda ne bo. Kajti včasih se spomni kakšne malenkosti, ki smo nanjo vsi drugi že davno pozabili.«

Kmalu po kosilu pa se iz pritličja zasliši glasno in veselo govorjenje. Joj, izletniki so že doma! Micko je skrbelo, kako je z Jurčetom, in zato so se vrnili prej ko druge krat.

Jurče jim šepa naproti.

»Kako je, Jurče?« vpraša Micka.

»Že skoraj čisto dobro. Lenka mi je nogo zdravila z mrzlo kopeljo in otekline je minila.«

Brata mu pripovedujeta, kako veselo in lepo je bilo na izletu. Jurče pa njima poroča — seveda šele tedaj, ko so sami — kako sta si z Nikico ogledala hišo in srečala strica. Bratoma je kar sapa zastajala, ko sta po-

slušala o tolikšni nevarnosti, da bi njihova skrivnost prišla na dan.

Najhujše pa je bilo pri večerji. Kaj bo, če se stric spomni in Micki pove, kaj je videl?

In res je nekaj znil. Micka je Lenki v kuhinji pripovedovala in bila zelo začudena.

»Stric je otroke vprašal, kje so bili. In povedali so mu: V Vilinjem gozdu. A, tako, tako. Še sreča, da je bila vsaj tista deklica doma. Kaj praviš, Lenka, kaj naj to pomeni?«

»Oh, kaj neki?« vzdihne Lenka. »Saj sama dobro veš: včasih se mu malo meša.«

»Bog se nas usmili!«

8. Dva Mihca?

»Nikica, kaj pa ti je? Ali jokaš?« vzklikne Jurče, ko pride na podstrešje.

Nika sedi v naslanjaču, z rokami pa se naslanja na posteljo in — joka.

Jurčeta zaskrbi.

»Kaj ti je? Si spet bolna? Ali pa te je kdo ujezil? Jakec, Mihec?«

Deklica pa zmajuje z glavo, da ne.

Le kaj ji je? Končno se Nika pomiri, se s solznim obrazom obrne k Jurčetu in se nasmehne.

»Saj sem res neumna, da jokam. Jurče, ne bodi hud!«

»Nikica, nekaj ti prav gotovo je.«

»Oh, nič. Samo tako strašno rada bi kdaj šla na vrt in se z vami lovila.«

Joj, kolikšna težava! Saj to je nemogoče.

»Čakaj, Nikica! Posvetoval se bom z bratoma. Morda se bo pa le dalo kako narediti.«

Ko so fantje sami, začno to vprašanje vneto prereševati. Kdaj in kako bi Nikico mogli peljati na vrt, da je nihče ne bi videl?

Nikica — drugi Mihec.

Nazadnje pa spet Jurče najde izhod: Nikica naj obleče Mihčevo lansko obleko. Po večerji, ko bo Micka v spalnici pripravljala postelje, Lenka pa pomivala v kuhinji, pojde Nikica z njimi na vrt. Mihec se bo skrila za grm, da ne bo videti dveh Mihcev, Nikica pa se bo z bratoma lahko lovila. Nazaj jo bodo pa že kako spravili.

Nika je bila nad tem načrtom od veselja vsa iz sebe.

»Nikica, zdaj šele vidiš, kako pametno je bilo, da sem ti lase ostrigel,« se pohvali Mihec. »Če bi imela dolge kodre, ne bi mogla na vrt.«

Po večerji so »očetje« šli na podstrežje in kar ostrmeli. Nikica v Mihčevi obleki je res bila pravi drugi Mihec.

Pošta malega Jezusa

Tunjice pri Kamniku.

Od nas še ni nikdar »Lučka« prinesla nobenega dopisa. Vendar pa tudi tunjiški otroci nismo iz zadnje moke. Tudi pri nas hočemo biti dobri Marijini otroci ter smo skoraj vsi šolarji v »Vrtcu«. Na praznik Brezmadežne so

Marijina armada iz Tunjic.

nas sprejeli č. g. novomašnik Nande Babnik z lepim nagovorom in nam blagoslovili nov lep prapor. Sprejem je bil zelo slovesen. Svetinjice so nam pripenjali učeni profesor iz Ljubljane gospod dr. Andrej Snoj in podobice s pravili »Mar. vrtea« so nam dajali v roke č. g. p. Maks iz Kamnika, ki so iz Tunjic doma. Na koru je prepeval naš »Mladinski zbor« lepe Marijine pesmi. Ta zbor je lani nastopil na »Otroškem taboru« v Kamniku in je bil zelo pohvaljen, da zna prav lepo prepevati. Vsak teden ima zbor pevske vaje, kjer se učimo tudi note, in vsako tretjo nedeljo poje tudi v cerkvi pri službi božji.

Janez Lanišek,
učence IV. razreda ljudske šole.

Sv. Lenart nad Laškim.

Ne mislite, da je naša vas bogve kje tam daleč zadaj. Nikakor ne. Zelo prijazna je naša fara s cerkvico na hribu, katero radi obiskujejo tujci od blizu in daleč. Gospod urednik, Vas pa še ni bilo nič videti. Tudi k nam prihaja prelepi list »Lučka«, katero prav radi prebiramo. Imamo pa

Lučkarji pri Sv. Lenartu nad Laškim.

tudi »Marijin vrtec«, v katerem nas je precej. Tu Vam pošiljam sliko nas Marijinih otrok in prosim..., saj veste kaj, da nas bodo videli vsi tisti, ki sem jih videla na kongresu. Ne vrzite nas v koš.

Zato Vas pozdravljam v imenu nas Lučkarjev, Lučkaric in g. voditelja

Polanc Ana,
2. r. viš. n. šole, Sv. Lenart nad Laškim.

Št. Vid pri Lukovici.

Dragi g. urednik! Aha, zdaj se pa poznamo. Saj ste bili pri nas, ko ste vodili duhovne vaje. Zelo smo vam hvaležni za vaše lepe govore. Veste, tiste grde kače, ki pomeni grehe, pa kar ne maramo. Bolj všeč nam je Frančiškov volk, ki se je poboljšal, da je bil kot jagnje. Zahvalimo se vam tudi za povabilo, naj vas obiščemo v beli Ljubljani. Le počakajte, kmalu pridere naša otroška vojska k vam. Pripravite prostor, kamor nas boste dali! Veste, pot smo si pa prav dobro zapomnili in vas gotovo najdemo. Takole ste nam jo popisali: Ko pridemo v Ljubljano, pojedemo kar naravnost po cesti. Nato majčkeno zavijemo na desno in nato malo več na levo. Potem pa gremo spet naravnost in nekoliko navzgor, nazadnje pa še navzdol. No, tam ste pa vi. Vidite, da smo si pot res zapomnili in je ne bomo zgrešili. Torej: na svidenje!

Otroci iz Št. Vida pri Lukovici.

Odgovor: Ves vesel vas pričakujem. Sobo sem vam že pripravil; tam vam bom veliko zanimivega povedal in pokazal. Posebno pa sem zadovoljen, ker ste tako radi prihajali k mojim govorom.

Pozdravljeni!

Urednik.

Naši rajni prijateljski

Predragi Lučkarji in Lučkarice!

»Lučka« je najbolj razširjen mladinski list v naši slovenski domovini. Zato pač ni čudno, če vsako leto in vsak mesec umrje precejšno število njenih čitateljev in čitateljic. Spodobi se, da se »Lučka« teh rajnih prijateljskov spomni. Ker je naš listič zelo droben, vam sporočam, da bomo odslej vsakega našega rajnega prijateljskega **le kratko omenili**, pač pa ga bomo redno priporočili vsem mladim čitateljem v toplo molitev.

Urednik.

Danes priporočamo v molitev sledeče Lučkarje in Lučkarice, ki so v Gospodu zaspali:

† **Urban Božnar**, učenec 3. razr. v Sv. Andreju pri Škofji Loki. 23. januarja t. l. ga je podsul snežni plaz. Iz groba nam kliče: »Bodite vedno pripravljeni!«

† **Francka Dijak**, učenka 2. razr. na Koprivniku v Bohinju. Umrla je za vnetjem možganske mreže 23. febr. t. l. Bila je plemenita deklica.

† **Micika Ivšek**, učenka 1. razr. pri Sv. Jederti nad Laškim, umrla 8. decembra 1939. Bila je zelo usmiljenega srca do siromakov.

† **Radica Kavčič**, umrla 12. februarja t. l. Zaradi njene dobrosrčnosti so jo vsi ljubili.

† **Zora Mlakar**, učenka 6. razr. v Poljčanah, umrla 12. jan. t. l. — Bila je vedno vesela, lepega vedenja, pridna obhajanka in vzoren Marijin otrok.

† **Jernejček Smolej**, učenec 2. razr. na Koroški Beli, umrl 10. febr. t. l. — Štiri mesece je prenašal na bolniški postelji hudo trpljenje iz ljubezni do Jezusa vdano in postal vsem prelep zgled.

† **Alojzij Vesel**, učenec 4. razr. v Loškem potoku, umrl 23. aprila 1939. — Bil je vnet Lučkar, Jezusov in Marijin prijatelj, zato junak v smrtnem boju.

† **Pavlica Sekolec**, učenka 3. razreda v Sv. Juriju ob juž. žel., umrla 8. febr. 1940. Devet pomladi je živela na zemlji, deseto pa praznuje pri Jezusu in Mariji.

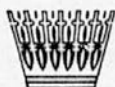
† **Nada Mikelj**, iz Koprivnika v Bohinju. Komaj triletna, pa je Marijo vneto ljubila — in se nedolžna k njej preselila.

Uganke

1. Kdor jo naredi, je ne uporabi.
Kdor jo kupi, je ne mara.
Kder jo uporabljaja, za to ne ve.
2. Na sosedovi strehi sedi 58 golobov. Jakec jih 17 ustrelj. Koliko jih še sedi na strehi?
3. Mihec bi rad vedel, kako stara sta ded in babica. Ded mu pravi: Babica in jaz sva stara $2 \times 2 \times 3 \times 11$ let. Babica je 12 let mlajša od mene. Kako star je ded? Kako stara je babica?
4. Povej, kje se pusti Bogdanov oče obriti?
Kdor ugame vse štiri uganke in bo izžreban, dobi nagrado.

„Jezusovi dnevi“

[illegible]

Izpolnjujte „Jezusove dneve!“

Naj ne bo nobenega čitatelja »Lučke«, ki ne bi z vso vnemo izpolnjeval »Jezusovih dni«, in sicer v ta namen, da bi mednarodni kongres Kristusa Kralja, ki se je vršil meseca julija v Ljubljani, rodil trajne sadove za ves svet, zlasti pa še za našo slovensko domovino.

»Luč« izdaja in tiska Jugoslovanska tiskarna v Ljubljani (Jože Kramarič). Stane za vse leto 5 din. Urednik: Gen. lektor P. Krizostom Sekovanič O. F. M., Ljubljana, Marijin trg 4. Uprava: Ljubljana, Kopitarjeva 2, H. Ničman. Izhaja mesečno.